

Autožebřík

Pan Dobrohruška měl modrozlutého papouška aru. Jmenoval se Kuba Kubíček a zahnutým zobákem louskal oříšky, jen to praskalo. Také s ním loupal semena, jadrka a šplhal po žebříčku. Žebříčky, to byla jeho největší zábava. V kleci měl dva a celé dny po nich lezl nahoru a dolů. Zobákem se přitahoval za špryclíky a drmolil:

„Kuba Kubíček! Kuba Kubíček! Dobrrhruška! Dobrrhruška! Smrrkáči! Smrrkáči! Frnknu! Frnknu!“

Přes léto bydlel papoušek na letním bytě. Užíval si sluníčko v kleci na balkoně a zobákem si rovnal peříčka. Když zahlédl dole na chodníku nějakého človíčka, hned spustil:

„Smrrkáči! Smrrkáči!“

Pan Dobrohruška nevěděl, od koho se to naučil, a zlobil se:

„Kubíčku, tohle se neříká! Ty, ty, ty!“ hrozil na něj prstem. „Ještě jednou to uslyším, a seberu ti žebříčky.“

Papoušek se načepýřil a spustil:

„Frnknu! Frnknu!“

Jednou, když mu Dobrohruška čistil klec, vyndal z ní žebříčky, a papoušek frnkl. Uletěl kdovíkam a tři dny se neukázal. Teprve čtvrtý den přišla za Dobrohruškou sousedka se

zprávou. Nějaká paní prý viděla v lipové aleji na stromě barevného ptáka.

Dobrohrůška postavil pod stromem otevřenou klec a lákal do ní papouška na jeho nejmilejší dobroty.

Kuba Kubíček si zobákem probíral peříčka a dělal, že nevidí a neslyší. Pan Dobrohrůška ho přemlouval celé dopoledne, a nakonec zavolal na pomoc hasiče. Odvážné chlapíky, kteří hasí požáry a zachraňují lidi v nebezpečných situacích.

